

Det principielle Spørgsmaal om, hvorvidt disse Afgifter skulde afløses eller ikke, blev afgjort i forrige Samling derhen, at Arvefæsteafgifterne skulde afløses, og de Regler, hvorefter denne Afløsning skal finde Sted, findes nu optagne i det foreliggende Lovforslag. At dette Lovforslag er blevet nødvendigt, skyldes jo, som Landbrugsministeren nu bemærkede, i Virkeligheden det, at det høje Folketing, da det i forrige Rigsdagssamling havde Arvefæsteafgiftssagen til Behandling, vedtog den meget radikale Ændring, at Arvefæsteafgiftsnyderen skulde have Ret til at forlange Afløsningssummen udbetalt kontant, medens Lovforslagets oprindelige Mening var den, at Summen skulde betales med 4 pCt.s rentebærende uopsigelige Obligationer med Pant i vedkommende Ejendom. Ved den Ændring forhøjede man, som den højtærede Landbrugsminister udtalte forleden i Folketinget under denne Sags Behandling, Afløsningens Kapitalværdi med ca. $\frac{1}{5}$. Det var altsaa en meget vidtgaaende Ændring, det andet Ting ved den Lejlighed gennemførte, en Ændring, der i høj Grad var i Nydernes Favør. Men ved denne Ændrings Gennemførelse synes man, som ogsaa Landbrugsministeren nu antydede, at have overset, at der, naar Afløsningssummen skulde betales kontant, krævedes helt andre Regler for Afløsningens Gennemførelse end dem, der fandtes i det oprindelige Lovforslag. Jeg skal ikke udførligt paavise dette i Enkeltheder. Dette har ikke tilstrækkelig Interesse nu. Jeg skal kun gøre opmærksom paa, at alt, hvad der fandtes i det oprindelige Lovforslag om Oprettelse af en Afløsningskasse, hvortil disse 4 pCt.s Obligationer kunde overføres med Udstedelse af Afløsningskasseobligationer, med mere blev fuldstændig overflødig, naar Nyderne kunde forlange Afløsningssummen udbetalt kontant, thi man kunde ikke gaa ud fra, at Nyderne vilde modtage Afløsningssummerne i 4 pCt.s rentebærende Obligationer, naar de frit kunde bestemme, at de vilde have Afløsningssummen udbetalt kontant. Og paa den anden Side var der ogsaa den Mangel ved Lovforslaget, som det blev vedtaget i Foraaret, at der var alt for faa Bestemmelser for, hvorledes man skulde gaa frem ved Afløsningssummens kontante Udbetaling, ligesom ogsaa den Mangel, at der ikke var givet Afgiftsyderne Ret til at optage Prioritetslaan i deres Ejendomme til Betaling af Afløsningssummen, Prioritetslaan, der skulde træde i Stedet for Arvefæsteafgiften og altsaa kunne skydes ind, uden at man behøvede at spørge senere Prioritetshavere

derom. Det er nu disse Mangler, det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa at afhjælpe. At den i Fjor vedtagne Lov havde de Mangler, jeg nu har nævnt, og flere, var jeg klar over, da vi paa Samlingens næstsidste Dag i det høje Landsting vedtog Lovforslaget. Naar jeg alligevel stemte for Lovslaget, skyldtes det, at jeg efter den Forandring, der var foretaget i Folketinget med Hensyn til Afløsningssummens Betaling, at denne kunde forlanges ydet kontant, fandt, at Afløsningssummen under disse Forhold, efter at denne Ændring var blevet vedtaget, var forsvarlig, hvad jeg ikke var sikker paa, den var, som Forslaget oprindeligt var forelagt, og jeg havde heller ikke derfor tidligere stemt for Forslaget. Og paa det daværende Tidspunkt, som jeg nævnte, Samlingens næstsidste Dag, var det ganske ugørligt at komme ind paa at skrive et helt nyt Lovforslag. Jeg fandt det derfor forsvarligt, som Sagen da laa, at stemme for den, uagtet jeg vel saa de Mangler, Lovforslaget led under, hvad jeg ogsaa udtrykkelig gjorde opmærksom paa, baade i min Mindretalsbetænkning i Udvalgets Erklæring, da Sagen var kommet tilbage fra Folketinget, og under Behandlingen her i Salen.

Hvad nu det foreliggende Lovforslag angaar, kan jeg i det væsentlige give det min Tilslutning. De Ændringer, der er foreslaaede i den i Foraaret vedtagne Lov, har jeg ikke meget at indvende imod, da det nu er blevet slaaet fast, at Afløsningssummen kan faas udbetalt kontant. Noget andet er, at jeg tror, det vilde have været bedre, som jeg ogsaa gjorde opmærksom paa i Fjor, om man enten havde forhøjet Afløsningskapitelstaksten noget og saa ladet Betalingen gennem 4 pCt.s rentebærende Prioritetsobligationer blive staaende, eller man var gaaet den Vej at forhøje Renten noget af disse Obligationer og lade Afløsningskapitelstaksten blive staaende. Saa havde Yderne i hvert Fald været fri for Bekostningen og Ulejligheden ved Optagelsen af nye Laan. Men ingen af disse Veje blev valgt i Fjor, og nu er det for sent at komme ind paa nye Principper for Afløsningen.

Jeg har dog enkelte Bemærkninger at gøre om Lovforslaget, som det nu foreligger. Der bestemmes i § 2, at Rekognitioner ved Ejerskifte skal først fra den 20. Marts 1918 at regne udredes efter de i § 1 fastsatte Regler. I Loven af 20. Marts d. A. var det bestemt, at Rekognitioner skulde svares efter Reglerne i § 1 fra 1. Januar 1918. Jeg ved ikke, hvorfor man har foretaget den Forandring. Jeg har ikke fundet noget